

„Apie dabartinį momentą“ Nr. 2 (109), 2013 metų kovas

Globalizacija: naujo etapo pradžia

Skaitytojo dėmesiai siūlomi užrašai papildo 1998 – 1999 metų Vidinio TSRS Prediktoriaus darbą „Liūdnas Atlantidos palikimas. Trockizmas – tai „vakar“, tačiau niekaip ne „rytoj““¹, su kuriuo naudinga susipažinti prieš skaitant.

Reikalo esmė – trumpai

Globalizacija – objektyvus procesas dėl paplitusios beveik po visą Žemę žmonijos biologinės vienybės. Jos esmė yra tam tikros kultūros kūrimas, kurioje ateityje susivienys visa žmonija. Nūnai globalizacija įžengė į naują etapą. Jis iš principo skiriasi nuo ankstesniojo.

Ankstesniajam globalizacijos etapui buvo charakteringos šios ypatybės:

- Praeityje globalizacija vyko planetos gyventojų dominuojančiai daugumai jos nesuvokiant.
- Bet kadangi kultūra nėra genetiškai užprogramuota vienareikšmiu būdu, o varijuoja, tai globalizacijos tikslų (tai yra tos kultūros, kuri turi atsirasti jos eigoje, pavidalo) parinkimas ir jų siekimo būdai – turi subjektyviai sąmoningą pobūdį, dėl šitos priežasties objektyviai įmanomi tampa įvairūs, tame tarpe ir vienas kitą panaikinantys globalizacijos įgyvendinimo variantai – kaip vertinant pagal jos tikslus, taip ir pagal jų įgyvendinimo kelius bei priemones. Dėl tokio objektyvių ir subjektyvių faktorių derinio – globalizacija paskutiniuosius, mažiausiai trys tūkstančius metų vystėsi ne „socialiai-stichiškai“, o tekėjo valdoma iš pačios visuomenės vidaus – iš pradžių kontroliuojama globalios politikos specialistų įsikūrusių senovės Babilone, o vėliau globalizacijos kontrolė perėjo senovės Egipto žiniuonių hierarchijai.
- Po to, kai senovės egiptiečiai – globalizacijos specialistai pagimdė biblinį visos žmonijos pavergimo Dievo vardu projektą, jų sukurtoji globalizacijos valdymo koncepcija beveik tris tūkstantmečius dominavo be alternatyvos, o jos šeimininkai išlaikė monopolį vykdyti globalią politiką pagal savo savivalę Dievo paliausavimo² ribose.
- Kadangi Dievas taipogi dalyvavo (ir dalyvauja) globalios politikos vykdyme, tai po to, kai biblinė koncepcija – supirkti visą pasaulį su visais jo gyventojais pasiremiant judėjų monopoliumi ir palūkininkavimu – tapo globalios politikos dominante, biblinio projekto vadeivos du kartus prarado laiką, spaudžiami būtinybės sureaguoti į iš Aukščiau atsiųstus Apreiškimus: pirmiausia Kristui, o po to – Mahometui. To pasekoje biblinis globalizacijos įgyvendinimo projektas:
 - nespėjo įvykti iki galo per pastovaus santykio tarp etaloninių – biologinio ir socialinio laikų periodą³, kurio metu biblinė koncepcija buvo daugiau ar mažiau veiksmi, kadangi tam žmonijos istorijos periodui buvo būdingas praktiškai visiškas technosferos nekintamumas kelių ir net keliolikos kartų gyvenimo eigoje, kas užtikrindavo masišką žmonių, užsiėmusių iš esmės vien savo buitinais reikalais, nesusimąstymą bei apolitiškumą, ir kas leido minios-„elitarizmui“ išlikti pastoviam pereinant iš kartos į kartą;
 - be to, spaudžiant palūkininkavimo diktatūrai ir individualizmo kultui, technosferos vystymasis aplenkė dorovinį-etinį ir intelektualinį-kultūrinį žmonijos vystymąsi, ko pasekoje biblinis

¹ «Печальное наследие Атлантиды. Троцкизм — это “вчера”, но никак не “завтра”» – šis ir kiti TSRS VP darbai, pristatantys Visuomenės saugumo koncepciją (*rusiškai* КОБ) publikuojami internete: www.dotu.ru, <http://m3ra.ru/>, www.vodaspb.ru, <http://subscribe.ru/catalog/state.politics.bkz>, daugelyje kitų tinklapių, o taipogi platinami kompaktiniuose diskuose Informacinės TSRS VP bazės sudėtyje ir yra leidžiami tipografiniu būdu.

² Tai asmens veikimo erdvė, kuri išeina už Dievo jam pasiūlytą „galimo pasirinkimo“ ribų, ir todėl joje veikiantis asmuo nebetenka apsaugos iš Aukščiau, tačiau dar nepatenka į „neleistinos savivalės“ zoną, kurioje jau neišvengiamai yra stabdomas „savaime susiklosčiusių“ aplinkybių ar „nelaimingų atsitiktinumų“ pagalba (*vertėjo pastaba*).

³ Prašom skaityti TSRS VP darbą „Negyvasis vanduo“ («Мёртвая вода»), 1991 metų ir vėlesnius leidimus. Trumpai: biologinis laikas – kartų atsinaujinimo populiacijoje periodas, žmonių atveju – tai 20–25 metai; socialinis laikas – esminių žinių ir technologijų naudojamų visuomenėje pasikeitimas, kadaise trukęs šimtmečius, dabar jis sutrumpėjo iki 5–6 metų. Apie XX a. vidurį abiejų laikų periodai sutapo – tai ir buvo riba, iki kurios globalizacijos procesas pagal biblinę koncepciją dar galėjo išlaikyti stabilumą ir būti sėkmingai perduodamas vienos kartos sekančiai kartai (*vertėjo paaiškinimas*).

projektas pagimdė globalią biosferos-ekologinę krizę, galinčią sunaikinti žmoniją ir be dar vieno pasaulinio karo naudojant nesvarbu kokį „superginklą“: žmonija gali žūti biosferos degradacijos bei savo pačios biologinio išsigimimo proceso metu arba dėl technosferinės katastrofos, kurios pasekmės savo poveikiu gali lenkti Černobylio, Fukusimos ir gaisro naftos gręžiniuose Meksikos įlankoje pasekmes;

► išspręsti šias problemas ir pabaigti globalizaciją pakeičiant biblinio projekto pseudoreliginį kultūrinį apvalkalą įžūlia ateistine „marksistinės“ ideologijos versija, visomis jos modifikacijomis nuo XIX amžiaus vidurio iki XX amžiaus vidurio, organizuojant pasaulinę pseudosocialistinę revoliuciją – nepavyko: iš pradžių sutrukdė V.I. Uljanovas (Leninas)¹, vėliau – J.V. Džiugašvilis (Stalinas)² ir F.D. Ruzveltas³, kurie (be viso kito) antrojo pasaulinio karo metu pradėjo vystyti tendencijas, nukreiptas į tai, kad TSRS įveiktų marksizmą, o JAV įveiktų buržuazinį liberalizmą, kas abiejų supervalstybių gyventojams atvėrė galimybę įgyti konceptualų valdingumą, leidžiantį atsikratyti biblinio projekto vadeivų valdžios ir sukurti iš tikrųjų laisvų žmonių visuomenę⁴.

- Tokiu būdu, ankstesnysis globalizacijos etapas baigėsi valdymo krize⁵, kurios priežastis – konceptuali: biblinio projekto algoritmo neatitikimas nei žmonijos vystymosi potencialui, nei žmonijos gyvenimo aplinkybėms, daug kuo formuojamoms pačių žmonių.

Prasidėjusiam sekančiam globalizacijos etapui būdingos tokios ypatybės, skiriančios jį nuo pirmojo:

- Globalizacija yra suvokiama visose pasaulio šalyse „politinio elito“ ir „mokslo bendruomenės“ kaip objektyviai egzistuojantis procesas, suvokiama ji ir įvairių skirtingų „prastuomenės“ socialinių grupių atstovų, taipogi praktiškai visose pasaulio šalyse, *kadangi daro poveikį kiekvienos valstybės, kiekvieno žmogaus gyvenimui.*
- Vienok visoms minios-„elito“ kultūroms bendras yra ir pilnos valdymo funkcijos⁶ nesuvokimas

¹ Jis, vykstant nuomonių kovai RSDDP vadovybės viduje „prastūmė“ Bresto taikos sutarties pasirašymą, sudariusį prielaidas užbaigti Pirmąjį pasaulinį XX amžiaus karą ir nukenksminusį revoliucinę situaciją Europoje.

² Jis ėmėsi įgyvendinti realioje politikoje tikrojo socializmo ir komunizmo sukūrimo koncepciją vienoje atskiroje šalyje, formuojant aplink ją pasaulinę socializmo sistemą – pagal TSRS galios bei autoriteto visame pasaulyje augimo mąstą. O savo paskutiniajame darbe „Ekonominės socializmo problemos TSRS-oje“, Stalinas paskelbė marksizmui mirties nuosprendį, parodydamas jo politekonomikos metrologinį nepakankamumą (apie tai prašom skaityti TSRS VP darbuose „Trumpas kursas...“, „Fordas ir Stalinas:apie tai, kaip gyventi žmoniškai“, „XX-ojo suvažiavimo Judo nuodėmė“).

³ Jo politika išvedant JAV iš „didžiosios depresijos“ nutraukė „marksistinę“ revoliuciją JAV-ose, be to, Ruzvelto išorinė politika drauge su J.V. Stalino politika, palaidojo Britanijos kolonialistinę imperiją – pagrindinį instrumentą skirtą įgyvendinti biblinio globalizacijos projektą, jo liberaliąją–buržuazinę XVII a. antros pusės – XIX a. pabaigos periodo versiją.

⁴ Siekiant užblokuoti šios globalios politinės galimybės realizaciją, F.D. Ruzveltą teko pašalinti (1945 m. balandžio 12), V. Čerčiliui teko skelbti „Fultono kalbą“ (1946 m. kovo 5), Staliną – taip pat nužudė, laiku nesuteikdami medicininės pagalbos (1953 m. kovo pabaiga – balandžio pradžia) – kaip profilaktika, kad išvengtų galimo aukščiausios valdžios partijoje ir valstybėje perdavimo jo įpėdiniui–pratesėjui.

⁵ Vienas iš viešų to prisipažinimų priklauso buvusiam vykdančiajam Tarptautinio valiutos fondo direktoriui – Dominykui Stros-Kanui. 2011 metų balandžio 5–ą, sakydamas kalbą Niujorke, Dž. Vašingtono universiteto studentams, jis pareiškė: „Krizė sugriovė intelektinius pasaulinės ekonomikos pagrindus, kuriais mes vadovavomės ketvirtį amžiaus. Dabar mums reikalinga naujo tipo globalizacija, teisingesnė globalizacija, globalizacija žmogaus veidu“. Būtent už šį viešą pasisakymą jis ir buvo nubaustas.

Savo pontifikato metu, Romos popiežius Benediktas XVI taipogi ne kartą sistemingai pasisakė apie savo neigiamą požiūrį į istoriškai susiklėsčiusį euro–amerikietiško tipo kapitalizmą, jo dvigubą moralę ir jo pagimdytą finansinę sistemą, tapusią globalizacijos įgyvendinimo bei ekonominio žmonijos daugumos pavergimo instrumentu. Be viso to, popiežius, smerkdamas kapitalizmą, kartais esant reikalui cituodavo Marksą ir Leniną, nurodydamas į būtinybę humanizuoti ekonominius santykius globaliu masteliu, Kristaus išsakytų principų pagrindu. Daugelis jo pasisakymų savo esme tokie, jog neįsipaišo į biblinį žmonijos pavergimo Dievo vardu projektą, sistemiškai organizuoto palūkininkavimo būdu, tačiau ir neneigia jo, nors Benediktas XVI ir nesiūlo alternatyvaus globalizacijos projekto.

⁶ Į pilną valdymo funkciją (pakankamai bendros valdymo teorijos (ДОТ) terminas) įeina: 1) problemų nustatymas, 2) tikslų, turinčių jas išspręsti, apibrėžimas, 3) pasirinktų tikslų siekimo koncepcijos sukūrimas, 4) jos įgyvendinimas, 5)

- bei jos realizavimo būdų kultūriškai savitose visuomenėse *įvairovės* nesuvokimas, ko pasekoje:
- visose minios-„elitaristinėse“ kultūrose išsivaizdavimas apie valstybinį suverenitetą visais jo aspektais ir valstybingumo bei visuomenės tarpusavio ryšiais – migloti ir daug kuo neadekvatūs;
 - konceptualioji valdžia kaip socialinis reiškiny – nežinoma;
 - viršvalstybinis valdymas, realizuojamas didesniąja dalimi „kultūrinio bendradarbiavimo“ metodu (bestruktūriu valdymo būdu bei valdymo virtualiųjų struktūrų pagrindu¹) neraštingiesiems valdyme, atrodo neegzistuojantis;
 - viso to, kas išvardinta pasekoje globalizacija jiems ir išrodo kaip procesas, kurį valdyti iš žmonijos pusės praktiškoje yra neįmanoma².
- Kaip valdymo neraštingumo pasekmė – įvairūs „smegenų trestai“ ir visų pasaulio šalių minios-„elito“ kultūrų socialinės grupės – **kaip globalizacijos šaltinį jos istoriškai susiklosčiusiame šiandienai pavidale priima biblinio projekto vykdymo instrumentus**, kurie neneša konceptualiosios valdžios, kontroliuojančios pirmuosius pilnos valdymo funkcijos etapus (ir atitinkamai – jie nėra globalizacijos generatorius). Tokiems instrumentams yra priskiriami:
 - apskritai visos JAV ir jų visuomeniniai institutai – Valstybės Departamentas, Federalinis rezervas, RAND-korporacija, CŽV, Harvardo universitetas ir kai kurie kiti „smegenų trestai“³;
 - Didžioji Britanija – karališkoji šeima ir aplinkui ją besibūriuojantys masonų klanai bei jų periferija, o taipogi „Didžiosios Britanijos“ specialiosios tarnybos⁴;
 - žydai apskritai, „pasaulinis rabinatas“ ir Rotšildai kaip atskiras atvejis⁵;
 - Vatikanas ir ant jo parištos senosios europietiškos aristokratijos ordinų struktūros;
 - Internacionalai (Socinternas – kapitalizmo ir pseudosocializmo transformacija reformų keliu; 4-asis Internacionalas – marksistiškai-revoliucinis, trockistinis – perėjimas į pseudosocializmą revoliucijų ir „proletariato diktatūros“ įgyvendinimo keliu), kuriuos masinės žiniasklaidos priemonės retai kada mini⁶.
 - Profesionalūs politikos analitikai, nesuvokdami biblinio projekto valdymo koncepcijos, pirmenybę teikia politiškai aktyvių klanų ir grupuočių „rejestro“ pildymui bei jų tarpusavio „razborkių“ analizavimui, analogiškai tam, kaip analizuojamos šachmatų partijos. Tokio tipo išvedžiojimų tikslas – surasti sąjungininkų tinkančių jų tyrinėjimų užsakovams arba savų politinių ambicijų realizavimas. Toji aplinkybė, jog kiekvienas išaiškintas klanas veikia valdomas tos ar kitos minios-„elito“ koncepcijos (arba šiosios specifinės versijos), išsireiškiančios apibrėžtoje ideologijoje – nesutelpa tokių analitikų pasaulėvokoje, ko pasekoje analizuoti koncepciją kaip objektyvius reiškinius, daug kuo „gyvenančius“ savarankiškai („savo gyvenimą“), ir apsprendžiančius globalizacijos veidą, jiems nekelia susidomėjimo.
 - Visame likusiame pasaulyje nepalankumas politikai, plaukiančiai biblinio globalizacijos projekto vaga, kurią vykdo JAV, Europos valstybės ir jose susiklostę transnacionaliniai visuomeniniai institutai, - tapo faktoriumi, dėl kurio poveikio eilė šalių pradėjo sau kelti dvejopą užduotį:

einamasis valdymas, atitinkamai su priimta koncepcija ir 6) koncepcijos tobulinimas pagal būtinybę, 7) resursų atlaisvinimas iš pabaigtų valdymo procesų, pasiekus tikslus arba po valdymo procesų kracho.

¹ Pakankamai bendros valdymo teorijos (ДОТУ) terminai.

² Šios pagrindimas iš valdymo pusės primityvus: atseit, globaliųjų administravimo struktūrų nėra ir jų neįmanoma sukurti, kadangi visos valstybės yra prieš – kaip gi tuomet valdyti globalizaciją?

³ Posttarybinėje Rusijoje visa tai nusipelnė „Vašingtono obkomo“ pavadinimo (santrumpa nuo Komunistų partijos administracinio valdymo vieneto – apskrities komiteto, *vertėjo pastaba*), Irane – „JAV – didysis satana“ ir panašiai.

⁴ Rusijoje, vėliausiai nuo XIX amžiaus vidurio, tai charakterizuojama žodžiais „angličianka dergia“; tai taipogi ir buržuazinio liberalizmo „Londono CK“, kuriam pavaldus „Vašingtono obkomas“ („CK“ – Komunistų partijos Centro komitetas buvo pagrindinis kolegialus partijos valdymo organas, *vertėjo pastaba*).

⁵ Visoje posttarybinėje erdvėje ši globalizacijos įgyvendinimo versija charakterizuojama žodžiais „žydų–masonų sąmokslas“.

⁶ Ši masinių žiniasklaidos priemonių tyla gali būti kaip pasekmė to, jog pagal dominuojančios žurnalistų – politinių analitikų daugumos nuomonę, nuo šių organizacijų mažai kas priklauso, o taip pat ir pasekmė to, jog nuo jų priklauso daug kas tokio, į ką nederėtų atkreipti prastuomenės dėmesio.

Mūsų supratimu, šių organizacijų veikla yra susijusi su ilgalaikiais („ilgai grojančiais“) globalaus–politinio pobūdžio procesais, kurių trukmė – keli dešimtmečiai ir daugiau, ir kurie dėl to nepatenka į daugumos žurnalistų bei gyventojų interesų ratą, nes jie gyvena šios akimirkos sensacijomis.

- apsaugoti nuosavą istorinį-kultūrinį paveldą, tautinį išskirtinumą ir savito vystimosi potencialą nuo sunaikinimo biblinės globalizacijos eigoje;
- pasiūlyti likusiam pasauliui kaip bendražmogiškąsias savąsias „vertybes“, tai yra, idealus, būdingus ir saugomus jų regionalinėse civilizacijose nuo senų senovės.
- To pasekoje, prasidėjęs globalizacijos etapas charakterizuojamas ne tik valdymo pagal biblinę koncepciją krize, tačiau skirtingų kultūrų gimdomais globalizacijos projektais, alternatyviais bibliniam¹ bei atitinkamais oficialiais pareiškimais šia proga. Savo santykiu su bibline kultūra šie alternatyvūs globalizacijos projektai yra „nesisteminiai faktoriai“ ir negali būti adekvačiai suprasti, jeigu vertinti remiantis išankstine nuomone, formuojama biblinės kultūros visose jos konfesinėse ir pasaulietinėse atšakose².
- Sekantis klausimas tame, **kada konkrečiai prasidėjo dabartinis globalizacijos etapas ?** — Atsakymas į jį nevienareikšmiškas, todėl kad sąlygotas tais socialiniais parametrais, kurių pakeitimas parenkamas žmonėmis priklausomai nuo jų subjektyvizmo kaip etapų ribojimo ribos. Atsižvelgiant į skirtingus parametrus, atsakymų į šį klausimą keletą. Naujas etapas prasidėjo:
 - nuo bolševizmo alegorinio pareiškimo apie savo globalios politinės jėgos statusą 1907 m.³, bet kadangi bolševizmas tame laikotarpyje naudojosi marksizmo sąvokiniu aparatu, ši riba daugeliui nepastebima (kaip ir skirtumas tarp bolševizmo, marksizmo, ir trockizmo — tokia yra išankstinių nusistatymų-stereotipų suformuotu biblinės kultūros poveikiu asmenybei valdžia ...);
 - nuo bolševizmo nuosavo sąvokinio aparato atradimo 1991 m. Visuomenės saugumo koncepcijoje (VSK), tačiau ši riba daugeliui taip pat neegzistuoja, kadangi VSK visuomenėje skleidžiama asmeninės iniciatyvos pagrindu ir niekaip nepasireiškia valstybinės RF (Rusijos Federacijos) ir kitų valstybių politikos oficioze, ko pasiekoje daugelis VSK ir VP TSRS veiklos „sirgalių-vertintojų“ sunerimę tuščių klausimų „praėjo 20 metų: kur VSK poveikio visuomenės gyvenimui rezultatas?“;
 - nuo dokumento „Vidinė riba. Japonijos tikslai XXI amžiuje“⁴ publikacijos 2006 m., kuriame dėstomi politinio Japonijos oficiozo požiūriai į jos dominuojančios padėties pasiekimo XXI amžiaus globalizacijos valdyme, — nors kol kas tai greičiau „deklaracija apie ketinimus“, o ne paruoštas globalizacijos japoniškai projektas;
 - nuo eilės vienas kitą papildančių publikacijų KTR (Kinų Tautinė Respublika) masinės informacijos priemonėse nuo 2013m. pradžios apie pasiūlymą visam likusiam pasauliui „kiniškas vertybes“ kaip bendražmogiškas⁵ ir apie KTR užsienio politikos grįžimą prie marksizmo „internacionalizmo“ principo¹.

¹ Alternatyva bibliniam projektui gali būti dvejopa: arba kaip savitumas tokios kultūros, kuri realizuoja minios–„elitarizmo“ principą, arba tokios, kuri neigia minios–„elitarizmą“.

² Prašom žiūrėti PBVT (ДОТУ): procesai supersistemose, sudėtinių supersistemų tarpusavio sąveika su virtualia struktūra.

³ Straipsnyje „RSDDP suvažiavimas Londone“ Stalinas rašė: „Nemažiau įdomi suvažiavimo sudėtis tautynių atžvilgių. Statistika parodė, kad dauguma menševikų frakcijoje sudaro žydai (neskaičiuojant bundovcų), toliau eina gruzinai, po to rusai. Už tai didžiąją daugumą bolševikų frakcijos sudaro rusai, toliau žydai (neskaičiuojant lenkų ir latvių), po to gruzinai ir t.t. Šia proga kaž kas iš bolševikų pastebėjo, juokais (atrodo dr. Aleksinskij), kad menševikai — žydiška frakcija, bolševikai — tikrai–rusiška, taigi, nepakenktu mums, bolševikams surengti partijoje pogromą“ (J.V.Stalinas, Rašiniai, t. 2, psl. 50). Paskutinę frazę reikia suprasti kaip pareiškymą apie biblinio globalizacijos projekto nepriimtinumą ir ketinimą išstumti jį iš praktinės politikos bolševikišku visuomenės sandaros projektu, kuriame nėra vietos „žmogaus žmogumi“ eksploatacijai.

⁴ Prašome skaityti VP TSRS analitinį straipsnį «Япония и Русь: «проектёрство»? — либо «предиктор-корректор» в действии?» iš serijos „Apie dabartinį momentą“ 6 (54), 2006 m.

⁵ „Vienintelis būdas Kinijai panaikinti „geltonosios grėsmės“ paradoksą lieka reglobalizacija. Šiuolaikinė globalizacija – tai, iš esmės, vakarietiškos sandaros, vakarietiškos dvasinės ir materialinės kultūros išplitinimas visame pasaulyje. O mums reikalinga kitokios santvarkos globalizacija, vertybių sistemos globalizacija, kuri viso pasaulio rėmuose vienodai gerbs ir išreišk visas esančias kultūras, požiūrius ir vystymosi modulius, pilnai atspindės visą skirtingų civilizacijų įvairovę ir turtingumą.

Istoriškai vakarų civilizacijos svajone buvo bendražmogiškų vertybių pergalė jų vakarietiškame supratime, kiniškos civilizacijos svajone – „didysis vienijimasis“ Da Tun. Mūsų epocha pasaulis stokoja kiniškų vertybių, todėl kad būtent jose bendražmogiškos vertybės atrado savo pilną išsireiškimą.

- T.y. jeigu de-fakto dabartinis globalizacijos etapas prasidėjo nuo bolševizmo pareiškimo apie savo globalios politinės jėgos statusą 1907 m., tai de-jure jis prasidėjo oficialiais sausio 2013 m. KTR pareiškimais apie *kiniško globalizacijos projekto marksizmo ir socializmo su kiniška specifika principais buvimą ir jo vykdymo apsiėmimą*.
- **Pagrindiniai dabartinės globalizacijos koncepcijų spektro komponentai.** Atitinkamai istoriškai susiformavusiems aplinkybėms dabar yra ir veikia sekantis globalizacijos projektai:
Biblijos žmonijos pavergimo Dievo vardu **projektas** egzistuoja keliuose versijose:
 - liberaliai-buržuazinė, kuri dėl religinės tolerancijos principo deklaravimo „suteikia stogą“ visiems taip vadinamiems „abraomiškoms“ religijoms („judaizmui“, „krikščionybei“, tame tarpe „stačiatikybei“, „islamui“ — visose jų šakose, kurie nelinkę revoliuciniam pasaulio pertvarkymui);
 - marksistinė pseudosocialistinė, revoliucingai-teroristinė, intrigantiška, kurioje tradicijos saugotojais yra L.D. Bronšteino (Trocko) reikalavimai;
 - konvergencionistinė, numatanti minios-„elitarizmo“ išlaikymą pavidaluose, įjungiančiuose asmeninę „laisvę“ buržuazinio liberalizmo ir pseudosocializmo marksizmo pagrindu valstybinį planinį ekonomikos charakterį, aukštą asmens socialinės apsaugos lygį vartojimo varžybų sutrumpinimo dėka ir planinės ekonomikos biosferinių-ekologinių problemų sprendimo (šiuos versijos šalininkai orientuojasi į evoliucinį-reformacinį perėjimą nuo to kas yra istoriškai realu, prie kažkokio idealo, kuris jais šiuo metu nepakankamai formalizuotas teorijose, nes „palikuoniai nekvailėsi už mus ir viską padarys patys, sutinkamai su mums nenuspėjamų aplinkybių konkretika“)²;

Šiuolaikine epocha provokarietiškos „bendražmogiškos vertybės“ sukaustė pasaulį grandinėmis, o vakarų civilizacija pradėjo naikinti Žemės kultūrinę įvairovę. Tačiau Europos intelektualai suvokė, kad vakarų kultūra jau nebegali susidoroti su amžiniais pasaulio pasikeitimais arba net tiesiog pasiūlyti išėjimo iš skolinimo krizės efektyvų būdą. Jie pradėjo vienas per kitą dėti savo viltis į Kinijos civilizaciją, tikėdamiesi, kad ji galės nutiesti kažkokį naują, skirtingą nuo vakarietiško, kelią į ateitį. Kitais žodžiais, pasaulis stokoja kiniškos svajonės. Ir mums tai neišsemiamas šaltinis jėgų ir įsitikinimo tuo, kad mūsų pasirinkta teorija ir santvarka — teisingi, ir kad mes einame teisingų kelių.“ (<http://www.inosmi.ru/world/20130114/204595110.html#ixzz2OH8jWl4T> — straipsnio vertimas iš KKP CK laikraščio „Ženmin Žibao“ oficiozo „Kiniškas modelis griaua „bendražmogiškų vertybių“ hegemoniją“ 14.01.2013 m.).

¹ „Praeityje Naujosios Kinijos užsienio politikoje buvo aukštai iškelta internacionalizmo vėliava. Tačiau, po reformų politikos ir atvirumo pradžios daugiau nei per trisdešimt metų užsienio politikos ideologinė komponentė nuėjo į antrą planą, pirmaeiliais tarpiniais tapo valstybiniai interesai ir internacionalizmo vėliava buvo nuleista. Bet dabar atėjo laikas sutvarkyti pelno varžbas ir išlyginti balansą tarp materialinių ir dvasinių poreikių. Kurso į „naują internacionalizmą“ užsienio politikoje paskelbimas aiškiai liudija apie tai kad, prasideda kiniškų vertybių sistemos suklestėjimas.

Kursas į „naują internacionalizmą“ atitinka kiniškos diplomatijos brendimo poreikiui. Savo realia jėga Kinija jau iškilo į antros pasaulio valstybės vietą, tačiau KTR tarptautinis autoritetas visai neatitinka šiuos būklės, todėl mums absoliučiai būtina pastiprinti savo dorovinį dalyvavimą pasaulio reikaluose. Naujas internacionalizmas leis mums pilnai realizuoti Kinijos pozityvia energiją (...)

Pradinėse Naujosios Kinijos egzistavimo etapuose mes tvirtai tikėjome į socialistinės santvarkos pranašumą ir be baimės žengdavome į taikų lenktyniavimą su kapitalistinio pasaulio valstybėmis. Tačiau buvo laikas, kai socialistinio išsivystymo kelyje mūsų paieškos beveik atsidūrė aklavietėje, tautos ūkis atsirado ant katastrofos slenksčio, ir mes neturėjome jėgos kad realiai įtakoti pasaulį. Bet paskui kilo pasaulinė finansinė krizė, vėl aiškiai parodžiusi visas kapitalizmo ydas, ir kilo daug klausimų vakarietiška politiniai santvarkai. Visapusiškai analizuojant skirtumą tarp politinių sistemų ir modelių, žmonės vėl pasuko marksizmo idealų link. Per trisdešimt metų mes pasiekiamo tuo kad, mūsų sparčiai auganti ekonomika tapo tikrų ekonominių stebuklų; palaipsniui vėl pradėjo išryškėti socialistinės santvarkos privalumai. Mūsų įsitikinimas tuo kad, mūsų santvarka, stovinti už juos teorija ir mumis pasirinktas kelias — teisingi, sutvirtėjo. Trečia, pas mus jau uždirbta galinga bazė, todėl kad internacionalizmo idėjos raudoniais siūlais pasiskverbi per visą Kinijos užsienio politikos istoriją. Ketvirta, tam padeda mūsų tradicijos ir kultūra. Taikingumas, savitarpio pasitikėjimo, geros kaimynystės sambūvio ir harmonijos santykiuose su visomis šalimis siekimas — visą tai atvaizduota tradicinėje Kinijos kultūroje, ir visą tai ir čia, ir ten susišaukia su internacionalizmo idėjomis, kviečiančio didesniai susitelkimui, savišalpai ir bendradarbiavimui. Prisiminkime Konfucijaus „Pokalbiai ir nuomonės“: „Filantropiškas žmogus — tai tas, kas, siekiant sustiprinti save [teisingame kelyje], padeda tame ir kitiems, siekiant geresnio reikalų įgyvendinimo, padeda tame ir kitiems“. „Nedaryk kitiems to, ko nenori sau“. Visose šiuose pasisakymuose, kurie yra neatskiriama tradicinės kinų kultūros dalis, jaučiasi internacionalizmo dvasia“ (<http://www.inosmi.ru/world/20130115/204641939.html#ixzz2OH7NGNR7> — straipsnio vertimas iš laikraščio „Huancu Žybao“ „Kinija imasi kurso į naują internacionalizmą“ 14.01.2013 m.).

² Šiuos versijos vagoje politiškai bevaliai, nedarant jokių pastangų pasaulio pakeitimui, deifuoja RFKP.

- pasaulinis islamo kalifatas, kuriuo paskirtis gali būti dvejopas priklausomai nuo aplinkybių ir jo įgyvendinimo sėkmės:
 - arba išspręsti tas problemas, kurias nesugebėjo XIX – XX amžiais išspręsti marksistinė versija, bet po kitokios ideologijos ir kitokių socialinės magijos ritualų dangalo;
 - arba sukurti prielaidas „pasaulinei deislamizacijai“ – Korano kėlimui į „pasaulinio blogio“ rangą ir prastuomenės nesankcionuotos prieigos prie jo tekstų ir vertimų draudimui, analogiškai taip, kaip tai įvyko po antrojo pasaulinio karo „Mein Kampf“ atžvilgiu¹: kad žmonės būtų netekę informacijos, būtinos jų savarankiškam istorinės praeities vertinimui, o traktuotu šiuos ar kitus reiškinius gatavų vartojimui nuomonių pagrindu, paruoštu jiems ypač įgaliojais „istorikais“–profesionalais.

Rusiškas – bolševistinis, šiuo metu išreikštas VSK, numatantis daugianacionalinės žmonijos perėjimą prie dvasinės vienybės ir sąžinės diktatūros nacionalinių kultūrų išsivystymo kelių, užtikrinančių visų žmonių jaunystės pradžioje negrižtamai žmogiškojo psichikos sandaros tipo pasiekimo²;

Kiniškas – dėl nuosavų minios-„elitarinio“ pobūdžio tradicijų ir valdančiojo „elito“ atsidavimo marksizmui (su kažkokią „kinišką“ specifiką) ir kinų kultūros ateizmo per visą atmintinos istorijos laikotarpį, nesugebantis išspręsti problemos, kurią kinai pavadino „geltonosios grėsmės paradoksas“³, kadangi kaip ir biblijos projektas jis iš pradžios buvo pasmerktas įgyvendinimo bandymui Dievo paliuosavimo ribose. Faktiškai Kinija praeityje atsisakė savo globalizacijos projekto XV amžiuje (tam prielaidas sudarė tolimojo plaukiojimo laivyno kūrimas ir okeaninės ekspedicijos vadovaujant eunuchui Čzen Che) ir dabar bando ištaisyti šią klaidą. Tačiau, kad sėkmingai įgyvendinti naują globalizacijos projektą kiniškai, jo dorovinis-etinis pagrindas turi pasikeisti taip kad, Kinija nesulytu kitoms tautoms savo minios-„elitarizmą“ vietoje istoriškai susiklosčiusio jų minios-„elitarizmo“.

Japoniškas — esamuoju laiku esantis „embrioninio periodo“ būsenoje. Jis iš praeities paveldėjo problemas, kliudančias projekto sėkmei:

- minios-„elitarizmas“ „bonsai“ principų pagrindu, taikomu ne dekoratyvinėms augalams, bet žmogui ir visuomenei,
 - idealistinis ateizmas atskirai nacionalistinio pobūdžio senovinės japonų religijos Sinto ir budizmo, atėjusio į šalį iš Kinijos ir nešančio specifiskai budistini minios-„elitarizmą“.
- Ypatingas vaidmuo tame atitenka trockistams dėl to, kad trockizmas — tai ne idėjinis judėjimas, o asmenybės ir kolektyvinės psichikos savotiškumas (savitumas). **Trockizmas kaip psichinis reiškinys tai — parazituojančios mažumos pretenzijos į valdžią dirbančios daugumos vardu.** Tokių pretenzijų pagrinde guli išankstinis nusistatymas: „aš — vienintelis neturintis alternatyvos protingas, ir todėl mano gyvenimo misija — politiškai vadovauti miniai (bandai), t.y. duoti jai gyvenimo prasmę, ir vadovauti jai jos vardu.“ Daugumoje atvejų psichtrockizmo nešiojams toks nusistatymas yra ant tiek akivaizdus, kad nėra būtinumo jį atskleisti ir pagrįsti⁴. Misiją — „paskirti save vadu“ — jie suteikia kitiems, tam kad valdyti jų vardu, jeigu pavyks tapti vadu (tuo parametru tarp Trockio ir Hitlerio nėra skirtumo, bet tarp jų ir Stalino — yra). Kolektyvioje veikloje — tarpusavio „išmintingumo“ ir vado savybių įvertinimų ir savivertės pagrindu — statosi korporatyvinė psichtrockistų hierarchija.

¹ Prašome skaityti VP TSRS analitinį straipsnį «Долговременная стратегия преодоления коранического ислама заправилами библейского проекта» (2010 m.).

² Apie psichikos sandaros tipus prašome skaityti VP TSRS knygas «Основы социологии», «От корпоративности под покровом идей к соборности в Богодержавии» ir kitas.

³ Patys jie įsitikinę savo taikingumu, o už Kinijos sienos jų baiminasi kaip dėl daugiau kaip pusantro milijardinio gyventojų skaičiaus, taip ir dėl augančios nesuprantamos paskirties karinės–ekonominės jėgos. Ir viena iš pirmųjų reakcijų apsaugos nuo kiniškos gobalizacijos vagoje — „geltonosios grėsmės“ — tai Indijos pareiškimas apie norą įstoti į formuojamą Rusijos Muitų sąjungą (priminsime, kad praeityje tarp KTR ir Indijos buvo konfliktai dėl jų teritorijų ribojimo).

⁴ Tokių jauno rusioninio psichtrockisto tauškalų pavyzdį žr. čia: <http://www.youtube.com/watch?v=v2idKheYxvk>.

Tokio išankstinio nusistatymo pasekmė, praktiškai pasireiškiančia politikoje, tai konstruktyvios diskusijos¹ su psichrockistais neįmanomumas bet kokios problematikos klausimais. Bet kokia diskusija jiems — vienas iš būdų atitraukti savo politinius priešininkus nuo praktinės veiklos, galinčios sutrukdyti psichrockizmo politikos įgyvendinimui. Kol vyksta diskusija:

- priešininkai diskutuoja tikėdamiesi įtikinti psichrockistus, kad jie yra neteisūs ir rasti kažkokį abipusiai priimtina sprendimą, kuris bus įgyvendintas;
- psichrockistai veikia, įgyvendinant anksčiau priimtus savo sprendimus ir ketinimus.

Galiausiai, psichrockistų primestos diskusijos pabaigoje, arba kurioje jie sutiko dalyvauti, psichrockistų tikslai gali būti pasiekti, o jų priešininkai diskusijoje pralaimės².

- Atsižvelgiant į tai, kad ideologijos — vienas iš socialinio valdymo įrankių (apibendrintų valdymo priemonių/ginklų trečias prioritetas) trockizmas (psichrockizmas), suprantamas kaip socialinis reiškiny, besivadovaujant politikoje aukščiau aprašytu baziniu principu-nusistatymu, yra ideologiškai visaėdis³, nors vieni psichrockistai asmeniškai gali būti pavergti kažkokios vienos tam tikros ideologijos (kaip Trockis), o kiti, esant reikalui, gali kaitalioti savo veiklos ideologinius apvokalus, ignoruojant „nesuprantančios savo laimės beveidės minios“ priekaištus⁴. Toks psichrockizmo ideologinis visaėdiškumas aiškiai pasireiškė daugelio politikų gyvenime, rodos tolimų nuo Trockio ir idėjomis, ir chronologine tvarka.

Būtent pasaulinio kalifato projekto kuratoriai yra trockistai, kadangi „revoliuciniame islame“ jie mato jėgą, galinčią sutriuškinti liberalburžuazinį kapitalizmą⁵, tam, kad išgelbėti žmoniją nuo visų nelaimių, kurias neša žmonėms bendra kapitalizmo krizė: karus, biosferos-ekologijos problemas ir pan. Kartu su šiuo trockistai (dėl jų ideologinio visaėdiškumo) prasiskverbia ir įtakoja visus idejinius-politinius judėjimus, palaikančius minios-„elitarizmą“ kaip deklaratyviai,

¹ Konstruktyvi diskusija, tai tokia diskusija, kurioje šalims pavyksta nustatyti kiekvienos iš jų klaidas ir atrasti (suformuluoti) bendrą poziciją susiklosčiusios situacijos atžvilgiu, laisvą nuo pradinių klaidų ir įneštų iš išorės paklydimų.

² Viena iš tokių globalinio masto diskusijų — tai diskusija su JAV PRG sistemos plėtojimo Europoje problematikos klausimais, besitęsianti jau kelis dešimtmečius.

Dar vienas pavyzdys — „perestroika“ ir tolimesnės reformos. Tam, kad įtraukti visuomenę į diskusiją, po kurios priedanga kryptingai griovė TSRS, ir buvo reikalingas „perestroikos“ laikų „viešumas“, neturintis nieko bendro su žodžio ir nuomonių laisve, kadangi demaskuojančios psichrockistinę politiką nuomonės nebuvo leidžiamos žiniasklaidoje.

Šiandieną geriausiose psichrockizmo tradicijose eilinę diskusiją „apie Rusijos likimus“ mėgina įpiršti visuomenei S.E.Kurginianas. Priskirti jį prie psichrockistų leidžia tai, kad jis per du su viršum savo viešai politinės veiklos dešimtmečius taip ir nepanoro išdėstyti to „Raudonojo projekto“ turinio, dėl kurio atgimimo jis neva kovoja: nėra „sociologijos nuo Kurginiano“ aiškiai išdėstytais sąvokomis — yra daug nepasitenkinimo praeitimi, dabartimi ir perspektyvomis, daug emocijų, išgalvojimų, pakeičiančių autentišką faktologiją neturint priėjimo prie jos (taip vadinamos „analitikos“), politinių oponentų kritikos, dažnai iš esmės teisingos, bet nėra aiškaus to projekto, kuriam jis tarnauja, turinio išdėstymo. Žr. pvz. http://video.sibnet.ru/video556445-Proekt_KGB_SSSR_Andropova_Berij_Putina_provalilisya/ arba laidų įrašus iš ciklo „Laiko esmė“ («Суть времени», 2011 m.). Visa tai, kaip ir pas Trockį, reikalinga minios manipuliavimui, kuri tiki, nesuvokiant esmės to į ką tiki.

³ Žr. TSRS VP darbus «Мусульманский облик троцкизма?» (Musulmoniškas trockizmo veidas?) (1996 g.), «Печальное наследие Атлантиды. (Троцкизм — это “вчера”, но никак не “завтра”»)» (Liūdnas Atlantidos palikimas. (Trockizmas — tai „vakar“, bet niekaip ne „rytoj“)) (1999 g.), «Дело Троцкого под знаменем Сталина — новый продукт “политической химии”» (Trocko darbai po Stalino vėliava — naujas „politinės chemijos“ produktas) (2003 g.).

⁴ Vieną iš ryškiausių trockizmo veidų parodė B.N.Jelcinas: žr. jo pokalbį su A.A.Zinovjevu prancūziškame televizijos kanale „Antenna-2“ laidoje „Apostrofai“ Nr. 709, 1990 m. kovo 9d. (<http://zinoviev.info/wps/archives/136>; <http://video.yandex.ru/users/rayto-nov/view/302/user-tag/россия/#>) ir palyginkite jo deklaracijas su tolimesne veikla valstybės vadovo poste paskutiniame XX a. dešimtmetyje.

Pavyzdžiui, iš B.N.Jelcino pasisakymų šiame interviu (pareiškimas apie nenorą pakeisti M.S.Gorbačiovą TSRS prezidento poste argumentuojant — „ateitis priklauso Rusijai“) galima suprasti, kad jis jau tuomet sąmoningai veikė prieš TSRS. Tačiau nei TSRS-oje, nei posttarybinėje Rusijoje šios televizijos laidos niekada nerodė per TV.

Kaip praneša žiniasklaida, po šios „dvikovos“ su A.A. Zinovjevu, B.N. Jelcinas galutinai atsakė viešų diskusijų. Bet ir A.A. Zinovjevas iš savo pusės — taip pat buvo aukštumoje: „neperkando“ niekšiškos B.N. Jelcino prigimties ir piešė politines TSRS ir „perestroikos“ perspektyvas labai skirtingas nuo tų, kurios buvo realizuotos B.N.Jelcinu ir jo kuratoriais. Kodėl ši diskusija buvo pavadinta „dvikova“, — neaišku, kadangi kiekvienas iš pašnekovų kalbėjo apie savo, nesigilino į priešininko pažiūras ir nemėgino jų nei išplėtoti, nei paneigti, nei parodyti jų neįgalumo.

⁵ Iš kitos pusės, pritarimas L.D. Trockiui nuolat kartojasi Geidarą Džemalio (Rusijos islamiško komiteto pirmininko) pasisakymuose.

taip ir pagal nutylėjimą: tame tarpe į buržuazinį liberalizmą (JAV-valstijos šiuo metu pavaldžios Trockio pasekėjams¹), į konvergencionizmą, į katolicizmą, į islamą, į stačiatikybę ir t.t. Kadangi VSK plinta minios-, „elitarinėje“ visuomenėje, kurioje daugybė psichrockizmo nešiotųjų (kaip aktyvaus, taip ir laukiančio savo aktyvavimo aplinkybėmis), tai psichrockizmas prasiskverbia į VSK šalininkų aplinką. Tačiau psichrockizmo apraiškos VSK šalininkų aplinkoje, jeigu asmens elgesys tampa stabiliai jam pavaldus, kaip rodo praktika, baigiasi biologiškai priešlaikinėmis mirtimis: tokia yra VSK savignyos nuo iškraipymo matrica.

- **Globalizacijos perspektyvos jos koncepcijų daugiavariantiškumo sąlygomis** charakterizuosis visų pirma globalizacijos koncepcijų kova dėl žmonių – kiekvieno iš jų šalininkų. Kadangi visos be išimties nacionalinės ir konfesionaliai sąlygotos kultūros yra minios-, „elitistinės“, o VSK plinta visuomenėje, nepaliamajai atgaminančioje minios-, „elitarizmą“², tai:

- psichrockizmas gimdomas visų istoriškai susiklosčiusių visuomenių;
- ir dėl politinės lyderystės siekimo, visų pirma psichrockistų po kiekvienos iš koncepcijų vėliavomis,
- и в силу устремлённости к политическому лидерству прежде всего психтроцкистов под знамёнами каждой из концепций,

— психтроцкизм как социальное явление в этой борьбе концепций глобализации за людей будет в глобальных, в национальных и конфессиональных пределах бороться с самим собой до полного самоискорения из культуры будущего человечества.

- Психтроцкизм, понимаемый как социальное явление, внутренне конфликтен как в аспекте конфликтов алгоритмики социального поведения, программируемой всем множеством его идеологических оболочек для поработённых ими, так и в аспекте конфликтов вождей и их корпораций³ по поводу власти над обществом на основе той или иной идеологии⁴. Поскольку в современных культурах психтроцкизм как личностная особенность и социальное явление, неизбежно порождаемые толпо-«элитаризмом», осознаётся только в КОБ, то носители психтроцкизма о нём (как о психологической основе личностной культуры мировосприятия, интеллектуальной деятельности и специфически психтроцкистской этики вседозволенности, характерной для демонов и биороботов, не способных выйти из программы самостоятельно) не подозревают. Поэтому внутренний конфликт психтроцкизма как глобального социального явления будет *восприниматься вне миропонимания КОБ*, как это принято было и в прошлом вплоть до конца XX века, — только как конфликт идеологий и политических лидеров (и их корпораций), олицетворяющих каждую из идеологий — проектов глобализации.

Кроме того ещё один аспект внутренней конфликтности психтроцкизма выражается в том, что информация, наличествующая в идеологии (в теории) по умолчанию, отрицает её оглашения и обладает более высоким приоритетом в алгоритмике реализации идеологии (социологической теории) в практической жизни. Если в теории (идеологии) умолчания могут быть раскрыты в соответствии с оглашениями, и принцип «практика — критерий истины» подтверждает состоятельность системы «оглашения + умолчания», то психтроцкизм проявляется в том, что, подменяя диалектику «дьявольской логикой» либо отсутствием какой бы то ни было логики, подводит под оглашения, изначально свойственные идеологии (социологической теории), умолчания, по жизни не совместимые с её оглашениями, а потом раскрывает привнесённые им умолчания в виде якобы

¹ Trockistinę praeitį turi dauguma JAV politinio istebliškumo atstovų (žr., pvz.: http://neofit.narod.ru/doktrina/neokon_usa_genisareckaja.html, <http://www.anti-glob.ru/mnen/neotr.htm> ir kt.).

² См. работу ВП СССР «Основы социологии» (Часть 3).

³ Для либерализма характерно командно-корпоративное политическое манипулирование толпой, а не персонально-вождистское, исторически реально достаточно часто покрывающее закулисную команду, манипулирующую «вождём».

⁴ См. работу ВП СССР «От корпоративности под покровом идей к соборности в Богодержавии» (2003 г.).

безальтернативно неизбежных выводов из оглашений, изначально присутствовавших в идеологии (социологической теории) или ином повествовании.¹

- Глобализация по своей сути такова, что если её рассматривать как «игру», то победитель в ней может быть только один, хотя к победе он может прийти сильно изменившимся в ходе «игры» — как вследствие отказов от чего-то ранее ему свойственного, так и вследствие обретения ранее не свойственного, в том числе и обретения за счёт интеграции в себя некоторых качеств побеждаемых им противников — концепций глобализации².
- Залогом победы является превосходство в дееспособности концепции-победительницы над концепциями конкурентами, т.е. информационно-алгоритмическое превосходство. Оно достигается только за счёт устранения несоответствий концепций потенциалу развития человека в русле Промысла Божиего (и это — важнейший аспект обретения превосходства) на основе развития собственного миропонимания как путём его расширения, так и путём отказа от прежних ошибок, включая и приверженность заведомой лжи. И то и другое (расширение миропонимания и освобождение его от неадекватности):
 - либо невозможно, если психтроцкист настаивает на том, что *он якобы всегда прав, вследствие чего мнения, выходящие за пределы его миропонимания либо отрицающие его мнения как неадекватные, — заведомо вздорны;*
 - либо вынуждает его признавать ограниченность собственного разума и выявлять несовершенство его собственной психики как информационно-алгоритмической системы.

Приверженность первому приводит к ситуациям, в которых носители психтроцкизма терпят большой или меньший ущерб (вплоть до гибели — одиночной или массовой — в зависимости от обстоятельств) под воздействием их собственных ошибок и превосходства в дееспособности приверженцев более сообразных Промыслу и потому более работоспособных концепций.

Согласие со вторым ведёт к освобождению психики индивида от психтроцкизма и создаёт предпосылки для обретения свободы, т.е. освобождения его из-под власти: 1) тех или иных идеологических оболочек психтроцкизма и 2) этики вседозволенности демонов и биороботов³.

Осознанное обращение к проблематике первого приоритета обобщённых средств управления, освоение и развитие методологии познания и творчества и реализация её в своих собственных познавательных-творческих навыках блокирует проявления первого и стимулирует второе.

Второе по мере личностного развития, на его определённом этапе, неизбежно находит своё выражение в обретении концептуальной власти в русле Промысла. Это может происходить в границах любой национальной или конфессионально обусловленной культуры, ведя каждую из них к освобождению от собственных ошибок и навешанных извне заведомо лживых заблуждений. А это в свою очередь создаёт предпосылки и порождает тенденции к сближению и слиянию исторически различных ныне культур и субкультур в аспектах нравственности, этики, миропонимания. Своеобразие культур в регионах, обусловленное физико-географическими факторами и исторически

¹ «Марксизм» в этом смысле изначально — психтроцкистское учение. И претензии истинных «марксистов»–троцкистов к Сталину в том, что он строил политику, подавляя умолчания «марксизма», дополняя его оглашения оглашениями, раскрывающими умолчания большевизма.

² Серил «Горец» о Мак-Лауде — иносказательно про это, хотя и во многом превратно в силу предубеждённости авторов в безальтернативности толпо-«элитаризма» в общекоsmических масштабах (т.е. выходящих за пределы Земли).

³ Если судить по его воспоминаниям, то этим путём идёт Анатолий Александрович Вассерман (популярный журналист и политический аналитик и комментатор), хотя он не прошёл полностью путь своего освобождения от психтроцкизма (в частности, считает себя марксистом, а марксизм — изначально выражение психтроцкизма вследствие отрицания и подавления благих оглашений реально действующими умолчаниями) поскольку ясного понимания психтроцкизма как лично-психического и социального явления он пока не выработал: http://www.odnako.org/blogs/show_20233/ (Всё и сразу. Троцкисты меняют цвет, но остаются всё теми же).

выработанными особенностями, не противными Промыслу, при этом не только сохранится, но будет развиваться.

- Однако описанное неприемлемо заправилам библейского проекта, а их нравственность и этика допускают и такой вариант решения этой проблемы, как «откат» глобальной цивилизации по матрице развития в историческое прошлое — вплоть до каменного века. Жанр «фэнтези», вытеснивший научную фантастику, ориентированную на развитие цивилизации и программирующую её такое будущее, ориентирован на «откат» цивилизации в прошлое с целью осуществления последующей попытки завершить в ином варианте политики толпо-«элитарную» глобализацию, не позволяющую человечеству состояться в качестве Человечности.

Этот вариант потенциально реализуем только в пределах Божиего попущения, при условии — непротивления ему людей. **Но он не может быть реализован, пока генетическое ядро хотя бы одной из региональных цивилизаций живо и работает на завершение глобализации в русле Промысла, вследствие чего пользуется прямой и опосредованной поддержкой его деятельности Всевышним.**

Внутренний Предиктор СССР
15 марта — 01 апреля 2013 г.

Rimo pabaiga